

РЕШЕНИЕ

№ 7558

гр. София, 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 48 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА

при участието на секретаря МАРИЯ АТ. ДРАГАНОВА
като разгледа докладваното от ИВЕЛИНА М. СИМЕОНОВА Гражданско дело № 20231110135724 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК, вр. чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „Е.М.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С.....“ срещу И. Б. З., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ГПК обективно кумулативно съединени установителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 99 ЗЗД и с правно основание чл. 86 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 30.06.2008 г. е сключен Договор за потребителски паричен кредит № FL422004 между „Ю.Б.“ АД (с предишно наименование „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД) - кредитор и И. Б. З. - кредитополучател, по силата на който кредиторът е отпуснал на кредитополучателя кредит в размер на 15 000 лв. Посочва, че кредитополучателят се е задължил да погаси задължението си на 120 месечни анюитетни вноски, с краен срок за погасяване - 30.06.2018 г., всяка от които в размер от 243,84 лв., с договорен годишен лихвен процент в размер на 15,20 % и ГПР в размер на 17,10 %, като съгласно чл. 9 от договора при просрочие на дължимите погасителни вноски кредитополучателят дължи лихва (неустойка) за времето на забавата върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава. Твърди, че след усвояване на кредита ответникът е заплатил сума в общ размер на 997 лв., като просрочие е допуснато още при втората дължима месечна вноска съгласно погасителен план. Ищецът сочи, че на 18.01.2016 г. е сключен Договор за възлагане на вземания (цесия) между „Ю.Б.“ АД (с предишно наименование „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД) и „Е.М.“ ЕООД, по силата на който задължението на ответника, произтичащо от Договор за потребителски паричен кредит № FL422004 от 30.06.2008 г. е изкупено от „Е.М.“ ЕООД и ответникът следва да се счита уведомен за цесията с връчването на препис от

исковата молба. Предвид изложеното, ищецът моли съда да признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумата от 1397,23 лв. – незаплатена главница по вноски за периода от 30.01.2018 г. до 30.06.2018 г. и 343,10 лв. - лихва за забава за периода от 20.08.2020 г. до 20.01.2023 г., дължими по Договор за потребителски паричен кредит № FL422004 от 30.06.2008 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното изплащане на сумата, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 08.03.2023 г. по ч. гр. д. № 5543/2023 г. по описа на СРС, 48 състав. Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК не е подаден отговор на исковата молба. В първото открито съдебно заседание ответникът се явява лично и не оспорва сключването на процесния договор за кредит от 30.06.2008 г. с „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД, както и не прави възражение по дължимите по договора суми, но оспорва да е уведомен за прехвърлянето на вземанията в полза на ищеца „Е.М.“ ЕООД. Във второто открито съдебно заседание ответникът, чрез упълномощен процесуален представител, прави възражение, че сумите са погасени по давност и моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, становищата на страните и въз основа на закона, достигна до следните фактически и правни изводи:

От приложеното ч. гр. д. № 5543/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 48 състав се установява, че ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за вземанията, предмет на настоящото производство, като съдът е издал заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 08.03.2023 г. срещу длъжника И. Б. З.. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК длъжникът е подал възражение срещу заповедта за изпълнение, поради което и с оглед указанията на съда ищецът е предявил искове по реда на чл. 422 ГПК за установяване дължимостта на сумите, предмет на заповедното производство.

Във връзка с изложеното съдът намира, че предявените искове са допустими.

За основателността на иска за главница, предявен по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 99 ЗЗД в тежест на ищеца е да установи наличието на валидно облигационно отношение между „Ю.Б.“ АД (с предишно наименование „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД) и ответника И. Б. З. по Договор за потребителски паричен кредит № FL422004 от 30.06.2008 г., по силата на което за ответника е възникнало задължение за плащане на процесната сума, в частност – предаване от „Ю.Б.“ АД (с предишно наименование „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД) на ответника на паричната сума, предмет на договора за кредит, настъпване на падежа на вноските, за които се претендира исковата сума, и какъв е размерът на непогасеното задължение; сключен договор за цесия, по силата на който „Е.М.“ ЕООД е придобило посочените вземания на „Ю.Б.“ АД (с предишно наименование „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД) срещу ответника; съобщаването на цесията на длъжника от страна на цедента.

За основателността на иска за лихва за забава, предявен по реда на чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415 ГПК, с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието

на главен дълг и изпадането на ответника в забава, както и размера на вземането си.

При доказване на горните обстоятелства, в тежест на ответника е да докаже положителния факт на погасяване на задълженията си.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че на 30.06.2008 г. между „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД (с предишно наименование „Б.П.Б.“ АД) (в качеството на кредитодател) и И. Б. З. (в качеството на кредитополучател) е сключен Договор за потребителски кредит № FL422004, по силата на който банката е предоставила на ответника потребителски кредит в размер на 15 000 лв. за текущи нужди, със срок на погасяване – 120 месеца, като в чл. 3, ал. 1 от договора е предвидено, че за усвояения кредит кредитополучателят заплаща на банката годишна лихва в размер на сбора на базовия лихвен процент на „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД за потребителски кредити за съответния период на начисляване на лихвата плюс договорна надбавка в размер на 6.20 пункта, при ГПП – 17,10 %, при равни ежемесечни погасителни вноски от 243,84 лв., платими на 30 – то число от съответния месец, при краен срок на погасяване на кредита, включително дължимите лихви – до 30.06.2018 г. В чл. 9 от договора е уредено, че при просрочие на дължимите погасителни вноски, както и при предсрочна изискуемост на кредита, кредитополучателят дължи лихва (неустойка) за времето на забавата върху просрочените суми в размер на законната лихва за забава.

В чл. 18, ал. 1 от договора страните са постигнали съгласие, че банката във всеки един момент от действието на договора може да прехвърли вземанията си по същия, включително и всяка информация, свързана с кредита, представляваща банкова тайна или лични данни, като банката се задължава в случай на прехвърляне да уведоми кредитополучателя за новия кредитор, като прехвърлянето ще има действие спрямо кредитополучателя при уведомяването му от страна на банката.

Договорът е сключен в два екземпляра – по един за всеки от страните и носи подписи за тях, които не са оспорени по делото.

Към договора е представен и погасителен план, подписан от ответника, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, включително разбивка на отделните суми за главница и лихва по месеци – с първа дата на плащане - 31.07.2008 г. и последна дата - 30.06.2018 г., при 120 равни месечни вноски в размер на 243,84 лв.

Сключването на договора за кредит от 30.06.2008 г. между ответника и „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД не е спорно по делото. Процесният договор, който има характеристиките на договор за потребителски кредит, е действителен като сключен в изискуемата от закона форма, като страните по него са постигнали съгласие по съществените му елементи - размер на кредита, падеж и размер на месечните погасителни вноски, срок на издължаването му. Договорът е сключен при действието на Закона за потребителския кредит – обн. ДВ, бр. 53 от 30.06.2006 г., в сила от 01.10.2006 г., отменен със Закона за потребителския кредит (обн. ДВ, бр. 18 от 05.03.2010 г., в сила от 12.05.2010 г.), в приложима редакция ДВ, бр. 105 от 22.12.2016 г., в сила от 01.01.2007 г. В разпоредбите на чл. 7 ЗПК (отм.) изчерпателно са изброени

задължителните реквизити на договора, като съобразно чл. 14 ЗПК (отм.), когато не са спазени изискванията на чл. 6, чл. 7, т. 4 - 14, чл. 8, ал. 1, чл. 9, ал. 1 и чл. 10, договорът за потребителски кредит е недействителен. Съдът не констатира нарушения от кръга на посочените, които да водят до недействителност на целия договор за кредит, а такива не се твърдят и от ответника. Поради изложеното следва да се приеме, че между „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД и ответника И. Б. З. е възникнало валидно облигационно правоотношение по Договор за потребителски кредит № FL422004 от 30.06.2008 г., с посоченото по-горе съдържание.

По делото не е спорно и се установява от представеното банково бордеро, че сумата по кредита е преведена в полза на ответника на 01.07.2008 г.

Спорът по делото е относно следните обстоятелства: налице ли е прехвърляне на вземанията по договора за кредит от „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД на „Е.М.“ ЕООД и уведомен ли е надлежно ответникът за извършената цесия.

От приетия по делото Договор за възлагане на вземания (цесия) се установява, че на 18.01.2016 г. „Ю.Б.“ АД (в качеството на цедент) и „Е.М.“ ЕООД (в качеството на цесионер) са сключили договор за цесия, по силата на който в полза на ищеца е прехвърлен портфейл от необслужвани потребителски кредити, описани в Приложение № 1 към Потвърждение за извършената цесия. В т. 4.3. от договора за цесия е предвидено, че прехвърлителят упълномощава приобретателя и всеки уважаван адвокат, посочен от приобретателя, с правото всеки от тях да действа като негов представител при уведомяването на прехвърлените длъжници от името на прехвърлителя за прехвърлянето на вземанията, като подпише пред нотариус пълномощни, които по същество са във формата на образеца, предвиден съгласно Приложение № 6 с нотариална заверка на подписите. Прехвърлителят предава един оригинален екземпляр от всяко нотариално заверено пълномощно на приобретателя при приключването на покупко-продажбата на вземанията. Съгласно т. 5.1 от договора приобретателят изпраща (или нарежда на посочено от него лице да изпрати) уведомления до прехвърлените длъжници (тези уведомления следва да са подписани от приобретателя или посочено от приобретателя лице, действащо от името и за сметка на прехвърлителя).

Видно от Приложение № 1 към Потвърждение за извършената цесия, подписано за цедент „Ю.Б.“ АД и за цесионер „Е.М.“ ЕООД, цедентът е прехвърлил в полза на цесионера вземанията си и по процесния Договор за кредит № FL422004 (прехвърленото вземане е индивидуализирано с посочване на номер на договор за кредит, уникален номер на случая - 919123, вид на отпуснатия кредит – потребителски кредит, дата на договора – 01.07.2008 г., три имена на длъжника – И. Б. З., ЕГН – *****, валута на кредита – лева, обща дължима сума в лева към 31.12.2015 г. – 18 127,19 лв., от които главница – 14 800,78 лв. и лихва – 3 326,41 лв. и крайна дата на издължаване – 01.07.2018 г.).

По делото е прието потвърждение от 18.01.2016 г. между „Ю.Б.“ АД и „Е.М.“ ЕООД за извършената цесия на парични вземания, на основание чл. 99 ЗЗД, в което е посочено, че цесията е влязла в сила на 18.01.2016 г.

Прието е и пълномощно от 19.02.2021 г. от „Ю.Б.“ АД („упълномощител“, „цедент“), с нотариална заверка на подписите, с рег. № 515 на нотариус Ваня Карасанова-Тончева с рег. № 444 на НК и район на действие - Софийски районен съд, с което цедентът е упълномощил адвокатско дружество „Иванов и Денев“ и конкретно посочени адвокати, сред които и адв. Г. И. Х., и „Е.М.“ ЕООД да представляват банката във връзка с Договор за прехвърляне на вземания от 18.01.2016 г., сключен между банката и „Е.М.“ ЕООД като 1. уведомяват съгласно условията на чл. 99, ал. 3 ЗЗД физическите лица – длъжници (в т. ч. основни длъжници, съдлъжници и поръчители) по договори за потребителски кредити (в т. ч. договори за кредитни карти и овърдрафт) за прехвърлянето към „Е.М.“ ЕООД на вземанията на банката срещу физически лица – длъжници, произтичащи от посочените договори за кредит, предмет на Договор за прехвърляне на вземания; 2. да извършват всички необходими правни и фактически действия с оглед надлежното уведомяване на длъжниците по вземанията, прехвърлени въз основа на Договора за прехвърляне на вземания, като е предвидено, че пълномощното е валидно до 31.01.2026 г., освен ако не бъде оттеглено по-рано от упълномощителя с писмено уведомление до всяко от упълномощените лица, за което не са събрани данни по делото.

По делото е представено и прието и Уведомление за извършено прехвърляне на вземания, изходящо от „Ю.Б.“ АД, чрез адв. Г. Х., упълномощена с пълномощно с рег. № 515/19.02.2021 г. на нотариус В.Т. с рег. № 444 в НК, с район на действие СРС, до ответника И. Б. З., с което последният е уведомен, че с Договор за възлагане на вземания (цесия) от 18.01.2016 г., сключен между „Ю.Б.“ АД, с предишно наименование „Б.П.Б.“ АД, и „Е.М.“ ЕООД, „Ю.Б.“ АД е прехвърлило на „Е.М.“ ЕООД портфейл от необслужвани вземания, определени и индивидуализирани в Приложение № 1 към Потвърждение към договор за възлагане на вземания от 18.01.2016 г., както и че са прехвърлени и вземанията на банката към ответника, произтичащи от Договор за потребителски кредит № FL422004, сключен на 30.06.2008 г. Със същото уведомление длъжникът е уведомен, че „Е.М.“ ЕООД е заменило напълно „Ю.Б.“ АД като кредитор, като всички плащания на дължими суми по договора следва да постъпват в полза на „Е.М.“ ЕООД и е посочена банкова сметка за изпълнение.

По делото няма данни за връчване на уведомлението до длъжника – ответник преди връчване на препис от исковата молба с приложенията към нея.

Ответникът е оспорил, че е бил уведомен за прехвърлянето на вземанията в полза на ищеца, по отношение на което възражение съдът приема следното:

Прехвърлянето на вземане (цесията) е договор, с който кредиторът на едно вземане (цедент) го прехвърля на трето лице (цесионер). Договорът за цесия винаги предполага съществуващо вземане, произтичащо от друго правно основание, като вземането преминава върху цесионера в обема, в който цедентът го е притежавал - чл. 99, ал. 2 ЗЗД. Длъжникът по вземането не е страна по цесията. В закона липсва изискване за форма за действителност на цесията. Цесионерът придобива вземането в състоянието, в което то се е намирало в момента на сключването на договора. Заедно с вземането върху цесионера по силата на закона преминават и всички акцесорни права (освен ако е уговорено противното).

Обстоятелството, че цесията засяга интересите както на страните по договора, така и на трето лице - длъжника, налага извършването на допълнително действие съобщаване на длъжника за цесията съгласно [чл. 99, ал. 3 и 4 ЗЗД](#). Съобщението е едностранно изявление, с което длъжникът се известява, че вземането на неговия кредитор е прехвърлено на нов кредитор. То е неформално и за да породи действие трябва да бъде извършено от стария кредитор (цедента) - [чл. 99, ал. 3 ЗЗД](#). Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т. е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на [чл. 75, ал. 1 ЗЗД](#). Целта на задължението на цедента за уведомяване на длъжника за прехвърленото вземане е длъжникът да бъде защитен при изпълнение на неговото задължение - да изпълни задължението си точно като плати на надлежно легитимирано лице, което е носител на вземането. Без да е елемент от фактическия състав на договора, съобщението има значение с оглед на третите лица, длъжника, правопримениците и кредиторите на цедента и на цесионера. Прехвърлянето на вземането има действие за всички трети лица от момента, в който съобщението бъде получено от длъжника - [чл. 99, ал. 4 ЗЗД](#).

Съгласно практиката на ВКС ([решение № 243/06.03.2017 г. по т. д. № 3501/2015 г., I т. о., решение № 449/06.03.2013 г. по гр. д. № 1268/2011 г., IV г. о., решение № 123/24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г., II т. о. и др.](#)), съобразно разпоредбите на [чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД](#) правно релевантно за действието на цесията е единствено съобщението до длъжника, извършено от цедента (стария кредитор), но не и съобщението, извършено от цесионера (новия кредитор). Цесионерът става титуляр на вземането в отношението със стария кредитор с прехвърлянето му, но действието спрямо длъжника е от съобщаване на прехвърлянето от цедента - [чл. 99, ал. 4 ЗЗД](#). Същевременно, поради отсъствие на специални изисквания в закона за начина, по който длъжникът следва да бъде уведомен от цедента за извършената цесия, цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника и тогава, когато изходящото от цедента уведомление му е връчено като приложение към исквата молба на цесионера и е достигнало до длъжника с нея, с което прехвърлянето на вземането поражда действие за длъжника на основание [чл. 99, ал. 4 ЗЗД](#). Като факт, настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението от цедента, макар и като приложение към исквата молба на цесионера, следва да бъде съобразено от съда при решаването на делото, с оглед императивното правило на [чл. 235, ал. 3 ГПК](#).

В практиката на ВКС се приема още, че съобщението от новия кредитор няма предвиденото в [чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД](#) действие, но това не означава, че предишният кредитор няма правото да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник (така [решение № 204/25.01.2018 г. по т. д. № 2230/2016 г., I т. о., решение № 156/30.11.2015 г. по т. д. № 2639/2014 г., II т. о., решение № 137/02.06.2015 г. по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о. и др.](#)). Това становище е аргументирано с разпоредбата на [чл. 36 ЗЗД](#), според която представителната власт възниква по волята на

представявания, нейният обем се определя според това, което упълномощителят е изявил ([чл. 39 ЗЗД](#)) и след като не са предвидени никакви изрични ограничения посредством повелителни правни норми на тази власт, свързани с уведомяването за цесията, по силата на принципа за свободата на договарянето ([чл. 9 ЗЗД](#)) няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомлението за цесията. Това упълномощаване не противоречи на целта на [чл. 99, ал. 3](#) и [ал. 4 ЗЗД](#). Длъжникът може да се защити срещу неправомерно изпълнение в полза на трето лице, като поиска доказателства за представителната власт на новия кредитор.

В съответствие с тази практика, по делото е представено пълномощно, по силата на което цедентът „Ю.Б.“ АД е упълномощил цесионера, както и конкретно адв. Г. И. Х. да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземанията по договора за цесия от 18.01.2016 г., а уведомлението за цесия изхожда именно от цедента, чрез надлежно упълномощен представител – адв. Х.. В уведомлението се съдържат данни за извършената цесия с Договор за продажба и прехвърляне на вземания от 18.01.2016 г., както и че вземането по Договор за кредит № FL422004 от 30.06.2008 г., сключен с „Ю.Б.“ АД е изкупено от „Е.М.“ ЕООД и считано от датата на получаване на уведомлението кредитор по описаното парично вземане е именно ищецът, т. е. уведомлението за извършената цесия изхожда от легитимирано лице – цедента (в частност представител на банката) и поражда правно действие спрямо длъжника с получаването му от последния. По делото няма данни уведомлението да е връчено на ответника преди връчване на препис от исковата молба с приложенията към нея. Както се посочи обаче, дори да се приеме, че преди завеждане на исковете, респективно преди подаване на заявлението по [чл. 410 ГПК](#), длъжникът не е получил уведомлението по [чл. 99, ал. 3 ЗЗД](#) за извършената цесия, то това е сторено с връчване на препис от исковата молба (лично на 10.08.2023 г.), ведно с приложените към нея договор за цесия, уведомително писмо по [чл. 99, ал. 3 ЗЗД](#) и пълномощно от цедента за адвоката, от който изхожда уведомлението за извършеното прехвърляне на вземания. Ето защо съдът приема за доказано обстоятелството относно надлежното съобщаване на цесията съгласно [чл. 99, ал. 3 ЗЗД](#) на ответника, с което и осъщественото прехвърляне на вземанията поражда действие за длъжника на основание [чл. 99, ал. 4 ЗЗД](#). Неоснователно е възражението на ответника, че цесията не е породила действие, тъй като в уведомлението не е индивидуализирано самото вземане – за главница, лихви, за какъв период се отнася, тъй като в уведомлението е достатъчно да се посочи, че се прехвърлят всички вземания по договора за кредит. Следователно по делото се установява, че ищецът „Е.М.“ ЕООД е активно материалноправно легитимиран да претендира заплащането на задълженията на ответника по договора за кредит от 30.06.2008 г., сключен с „Ю.Б.“ АД.

Следва да се установи какъв е размерът на непогасеното от ответника задължение, като в случая се претендират по делото единствено падежирали вноски за периода от 30.01.2018 г. до 30.06.2018 г., поради което съдът дължи произнасяне само за размера на тази сума. В случая към датата на подаване на заявлението по [чл. 410 ГПК](#) падежът на всички задължения по договора за кредит е настъпил, предвид изтичане на срока на

действие на договора, поради което и вземането на ищеца е изискуемо. Ответникът не оспорва размера на иска, а и от представения по делото погасителен план е видно, че вноските за посочения период (само главница) са в общ размер на 1397,23 лв., или искът е основателен в пълен размер, при липса на данни, а и на твърдения за извършено плащане от ответника, и следва да се уважи изцяло. Като законна последица от уважаването на иска за главница следва да се присъди и законна лихва от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК до окончателното плащане на задължението.

По иска за лихва за забава: Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1 ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Падежът на вноската за м. 06.2018 г. в настъпил на 30.06.2018 г., поради което длъжникът е в забава, считано от 01.07.2018 г. В случая се претендира лихва за забава от по-късен момент – от 20.08.2020 г. до 20.01.2023 г., която изчислена по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор (при съобразяване, че лихва за забава не се претендира за срока на извънредното положение) е в размер на 344,19 лв. и съобразно диспозитивното начало – чл. 6 ГПК искът за лихва за забава е основателен в пълния си предявен размер от 343,10 лв. и следва да бъде уважен изцяло.

Възражението на ответника за изтекла погасителна давност е направено за първи път във второ открито съдебно заседание пред настоящата инстанция, поради което е преклудирано по арг. от чл. 133 ГПК, вр. чл. 131, ал. 2, т. 5 ГПК и не следва да се разглежда (така и задължителните разяснения на т. 4 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС).

По разноските:

При този изход на спора разноски се дължат само на ищеца.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. по описа на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, респективно чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се дължат разноски за заповедното производство в общ размер на 214,81 лв. (34,81 лв. – държавна такса и 180 лв. – адвокатско възнаграждение).

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца се дължат разноски за исковото производство в размер на 36,27 лв. – държавна такса. От ищеца се претендират и 360 лв. с ДДС – адвокатско възнаграждение. Съдът приема обаче, че в тежест на ответника не следва да се възлагат разноски за адвокатско възнаграждение на ищеца в исковото производство. Към исквата молба е приложено пълномощно за учредена в полза на адв. Х. представителна власт, представена е и фактура № 1000000226 от 06.06.2023 г., издадена от адв. Г. Х. с получател „Е.М.“ ЕООД, с посочено основание: възнаграждение по договор за правна защита и съдействие по събиране на вземания, сключен с дружеството на 14.06.2021 г. Вписано е конкретното основание – предявяване на искова молба по чл. 422 ГПК срещу 10 длъжници, сред които и ответника И. Б. З.. В частта относно сумата, за която е издадена

фактурата полетата в документа за зачертани по начин, непозволяващ коректното им прочитане и установяване на конкретната стойност, за която е издадена фактурата. Към исковата молба е приложено и платежно нареждане за кредитен превод от 08.06.2023 г. с получател: адв. Г. Х. и наредител „Е.М.“ ЕООД, с посочено основание за превода: „фактура № 1000000226/06.06.2023 г.“ отново със зачертаване на преведената сума. При анализ на така представените доказателства съдът намира, че по делото от страна на ищеца е останало недоказано реалното извършване на посочения разход, а именно заплатеното в полза на адв. Х. адвокатско възнаграждение, както и размера на уговореното по конкретното дело възнаграждение. Представените документи са нечетливи, като от същите не може да се направи извод относно превода на конкретна сума в полза на пълномощника на страната. Наред с това, остава неясен и конкретно уговореният размер на дължимото възнаграждение за процесуално представителство по настоящото дело, тъй като във фактурата е цитиран договор за правна защита и съдействие по събиране на вземания, сключен с дружеството на 14.06.2021 г., който не е представен по делото. Съгласно задължителните за съда разяснения, дадени в т. 1 от ТР № 6/06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС на присъждане по правилата на чл. 78 ГПК подлежат само тези разноси, за които страните са доказали, че са извършени. В мотивите на решението изрично е посочено, че в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. В случая от приложените документи не може да се установи, че е уговорена и заплатена конкретна парична сума, респ. че се касае именно за уговорено между страните в конкретен размер адвокатско възнаграждение във връзка с подаването на исковата молба и процесуалното представителство по делото. Освен това, когато не е представен договор за адвокатска услуга (за правна защита), то единствено разписката за плащане на адвокатско възнаграждение сама по себе си не е доказателство за възникване на задължение за неговото плащане – тя не може да докаже изпълнение на задължение, чието възникване не е установено, но което се иска да бъде противопоставено на насрещната страна в процеса чрез ангажиране на отговорността ѝ за разноси – в този смисъл и определение № 927/19.12.2014 г. по ч. т. д. № 2300/2014 г. на ВКС, I т. о. и определение № 13/12.01.2022 г. по ч. гр. д. № 4737/2021 г. на ВКС, IV т. о. Поради това на ищеца не следва да бъдат присъждани разноси за адвокатско възнаграждение в исковото производство.

Така мотивиран, Софийски районен съд, I ГО, 48 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните „Е.М.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С.....“ и И. Б. З., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., по предявените по реда на чл. 422, вр. чл. 415 ГПК

кумулятивно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 ТЗ, вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД, че ответникът И. Б. З., ЕГН *****, дължи на ищеца „Е.М.“ ЕООД, ЕИК *****, сумата от 1397,23 лв., представляваща непогасена главница за вноски с настъпил падеж за периода от 30.01.2018 г. до 30.06.2018 г., дължими по Договор за потребителски паричен кредит № FL422004 от 30.06.2008 г., сключен между „Ю.Б.“ АД (с предишно наименование „Ю.И.Е.Д.Б.“ АД) и И. Б. З., вземанията по който договор са прехвърлени в полза на „Е.М.“ ЕООД с Договор за възлагане на вземания от 18.01.2016 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 01.02.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 343,10 лв. – лихва за забава за периода от 20.08.2020 г. до 20.01.2023 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 08.03.2023 г. по ч. гр. д. № 5543/2023 г. по описа на Софийски районен съд, 48 състав.

ОСЪЖДА И. Б. З., ЕГН *****, с адрес: гр. С....., да заплати на „Е.М.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С.....“, сумата от 214,81 лв. - разноси в заповедното производство и сумата от 36,27 лв. - разноси в исковото производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____